

135. Jeg fryser, siger den Lærke graa.

(Det er Efteraar.)

Allegretto.

P. Heise.

1. Jeg fryser, siger den Lærke graa, det er Efteraar, det er Efteraar. Fjer-hammen vil ikke ret forslaa, naar Stormen er Herre der- oven-paa. Ned under Muld i den bi-tre Kuld, i den bi-tre Kuld! Der ven-ter jeg So-len og ven-ter saa læn-ge, til Spi-rer-ne grøn-nes i Mark og i En-ge, naar Vaarvinden træ-der Smaa-bøl-ger-nes Gæn-ge, da løf-ter jeg Vin-gen og slaar mi-ne Streng-e.

2. Jeg jubler! hvisker den Pigelil,
 † det er Efteraar! †
 Nu komme hvo, som komme vil,
 naar blot han har Øre for Sang og Spil.
 Vintren er kort,
 † den jeg danser bort. †
 Og saa kommer Solen med Roser og Liljer,
 med Sommer-Levkojer bag røde Konkyljer,
 da ser man ej Kaaber, saalidt som Cheniller,
 men luftige, lette Pariser-Mantiller.

3. Jeg læser! tænker en brav Student,—
 † det er Efteraar! †
 Den Sommer drev jeg bort omtrent,
 ak, bare jeg havde Eksamen endt.
 Saa vil jeg gaa
 † med en Guldring paa! †
 Ja, saa kommer Solen, og saa kommer Lykken,
 og saa vil jeg straks vende Bøgerne Ryggen;
 thi jeg forstaar mig paa Rugen og Byggen,
 og hun, hun forstaar sig paa Kælder og Køkken.

Chr. Richardt.